

Пропозиції

Національної поліції України

до проекту Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» (реєстр. № 1229 від 02 вересня 2019 року), унесеного народним депутатом України Кожем'якіним А.А. (до першого читання)

1. Метою законопроекту, як зазначено в пояснювальній записці до нього, є необхідність удосконалення правових засад здійснення оперативно-розшукової діяльності, приведення її у відповідність до вимог європейських стандартів, які висуваються до діяльності, пов'язаної з тимчасовим обмеженням прав і свобод людини, а також синхронізації оперативно-розшукової та процесуальної діяльності, яка здійснюється згідно з приписами Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України).

Законопроектом пропонується викласти в новій редакції Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність», оскільки чинний Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» не відповідає вимогам сучасності та не забезпечує ефективну протидію злочинності.

Підтримуючи в цілому необхідність удосконалення та оновлення вказаного Закону України, вважаємо, що розроблений законопроект є недосконалим, містить певні суперечності та неузгодженості між окремими положеннями як самого законопроекту, так і законів України.

Законопроект потребує доопрацювання з урахуванням таких зауважень та пропозицій.

2. По-перше, законопроект потребує доопрацювання в частині точності та узгодженості термінології, яка в ньому вживається.

Так, на нашу думку, деякі з наведених у статті 1 (Визначення основних термінів) законопроекту термінів потребують деталізації або уточнення, а окремі – є неузгодженими між собою або з визначенням таких понять у КПК України, Законах України «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти» та «Про державну таємницю».

Необхідно узгодити між собою визначення термінів «Аудіоконтроль місця» та «Аудіоконтроль особи», а також «Відеоконтроль місця» та «Відеоконтроль особи» відповідно.

Визначення термінів «оперативне маркування предметів та речовин» і «виготовлення та використання заздалегідь ідентифікованих (помічених) засобів» є тотожними за своїм змістом.

Вважаємо за доцільне виключити термін «оперативне маркування предметів та речовин» і замінити його на термін «виготовлення та використання заздалегідь ідентифікованих (помічених) засобів» у пункті 4 статті 11 (Оперативно-розшукові та пошукові заходи) законопроекту.

У визначенні терміна «конфіденційне співробітництво» пропонуємо виключити слово «систематичної», оскільки вказана взаємодія громадян з оперативними підрозділами може полягати в наданні ними на засадах добровільності як систематичної, так і короткочасної (одноразової)

законспірованої допомоги для вирішення конкретних завдань оперативно-розшукової діяльності.

Слід зазначити, що у визначенні терміна «суб'єкт оперативно-розшукової діяльності» вважаємо за доцільне слова «проведення оперативно-розшукових заходів» замінити словами «проведення оперативно-розшукової діяльності», у зв'язку з тим, що це визначення ширше за змістом.

У визначенні терміна «інформаційний пошук» пропонуємо після слів «осіб, які вчинили кримінальні правопорушення» доповнити словами «або готуються до їх учинення» з метою забезпечення завдань оперативно-розшукової діяльності та з урахуванням підстав її проведення.

Вважаємо за доцільне визначення терміна «оперативно-розшукові заходи» узгодити з відповідними положеннями КПК України, які надають поняття терміна «негласні слідчі (розшукові) дії» та передбачають підстави і порядок їх проведення.

У пункті 20 частини першої статті 1 законопроекту надано визначення терміна «оперативні сили». У цьому визначенні до оперативних сил, зокрема, віднесено громадян, з якими встановлено конфіденційне співробітництво на засадах добровільності. Цей термін не вживається в жодному з положень законопроекту, крім цієї статті.

Водночас у частині першій статті 8 (Захист відомостей про підрозділи та осіб, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність) законопроекту зазначено, що державну таємницю складають відомості, у тому числі про сили оперативних підрозділів та осіб, з якими встановлено негласне або конфіденційне співробітництво на засадах добровільності.

Визначення терміна «сили оперативних підрозділів» у законопроекті відсутнє і не зрозуміло чи є цей термін тотожним за змістом з терміном «оперативні сили».

Зважаючи на викладене, пропонуємо в пункті 20 частини першої статті 1 законопроекту слова «оперативні сили» замінити словами «сили оперативних підрозділів» та після слів «громадяни, з якими встановлено» доповнити словами «негласне або», а частину першу статті 8 законопроекту викласти в такій редакції:

«Державну таємницю складають відомості про сили оперативних підрозділів, їх конспіративні приміщення, легендовані підприємства, засоби оперативно-розшукової діяльності, планування, організації і тактики проведення оперативно-розшукових заходів, а також отримані результати й інші відомості, визнані державною таємницею відповідно до законодавства України.»

Необхідно також термін «особа, зникла безвісти» привести у відповідність до Закону України «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти».

У той же час слід звернути увагу на те, що визначення деяких важливих термінів, які вживаються в законопроекті, взагалі відсутні, зокрема це стосується термінів «розвідувальне опитування», «позаштатний негласний

працівник».

Додатково пропонуємо наведений у статті 1 законопроекту перелік термінів викласти в алфавітному порядку.

Законопроект надмірно деталізує питання щодо безпосереднього проведення оперативно-розшукової діяльності, насамперед це стосується визначень, закріплених у статтях 1 та 11 законопроекту, які по суті є описом практичних механізмів, через які оперативні підрозділи реалізують надані їм повноваження і стосуються питань організації оперативно-розшукової діяльності. Указані питання не є предметом правового врегулювання на рівні законодавчого акта та можуть бути врегульовані відповідними відомчими нормативними актами.

По-друге, інші положення законопроекту також містять значні недоліки.

Згідно з абзацом другим пункту 1 частини першої статті 3 (Завдання оперативно-розшукової діяльності) законопроекту, одним із завдань оперативно-розшукової діяльності визначено пошук і фіксацію фактичних даних про протиправну діяльність осіб (груп осіб) з метою забезпечення прав і свобод людини, захисту безпеки суспільства та держави.

Вважаємо за доцільне слова «протиправну діяльність осіб (груп осіб)» залишити в редакції Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», а саме «протиправні діяння окремих осіб та груп осіб», через те, що саме в такій редакції вони вживаються в окремих положеннях цього законопроекту та в статті 99 КПК України, якою передбачено підстави використання матеріалів, отриманих у результаті оперативно-розшукової діяльності, як доказів у кримінальному провадженні.

Водночас завданням оперативно-розшукової діяльності не може бути визначено забезпечення прав та свобод громадян, оскільки відповідно до законів України, які визначають правові засади організації та діяльності органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, одним з основних завдань визначено охорону та захист прав і свобод громадян, а їх діяльність спрямована на забезпечення охорони чи захисту прав та свобод громадян і їх безпеки.

Крім того, абзац шостий пункту 1 частини першої статті 3 законопроекту потребує уточнення, яких саме осіб віднесено до категорії «невпізнані особи».

Абзац сьомий цього ж пункту виключити, у зв'язку з тим, що він усупереч необхідності синхронізувати оперативно-розшукову та процесуальну діяльність підпорядковує та визначає певний обслуговуючий характер діяльності оперативних підрозділів стосовно діяльності слідчих підрозділів.

Вважаємо за необхідне виключити підпункти 2 та 3 пункту 1 частини першої статті 3 законопроекту, оскільки вони фактично створюють умови для проведення оперативно-розшукових заходів щодо будь-якої поведінки особи, що, на нашу думку, суперечить принципам оперативно-розшукової

діяльності та розділу II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Конституції України в частині дотримання прав та свобод громадян.

У статті 5 (Принципи оперативно-розшукової діяльності) законопроекту визначено «конспіративність» одним з принципів оперативно-розшукової діяльності.

Водночас у пункті 5 частини першої статті 12 (Обов'язки підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність) законопроекту передбачено вимогу стосовно дотримання правил конспірації при здійсненні оперативно-розшукової діяльності. У законодавстві України відсутнє визначення таких термінів.

Зважаючи на викладене, з метою єдиного розуміння положень законопроекту пропонуємо надати визначення терміна «конспірація», доповнивши частину першу статті 1 законопроекту пунктом 48 такого змісту:

«48) Конспірація в оперативно-розшуковій діяльності – це комплекс спеціальних заходів, спрямованих на легендування причетності працівників, їх діяльності, транспортних засобів та інших засобів, що використовуються в процесі їх діяльності, службових приміщень (будівель, споруд) до оперативних підрозділів.»

Слід зазначити, що надання інформації з обмеженим доступом особам, які не мають відповідного допуску до неї, суперечить вимогам статті 27 (Доступ громадян до державної таємниці) Закону України «Про державну таємницю».

З огляду на це пропонуємо абзац другої частини третьої статті 7 (Забезпечення прав і свобод людини при здійсненні оперативно-розшукової діяльності) законопроекту викласти в такій редакції:

«Уповноважений державний орган зобов'язаний поінформувати особу, стосовно якої проводились оперативно-розшукові заходи, після їх припинення та зняття в установленому законом порядку грифа обмеження доступу до інформації».

Пункт 2 частини першої статті 9 (Підрозділи, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність) законопроекту викладено в законопроекті двічі, що потребує корегування.

З метою дотримання єдиних підстав віднесення до суб'єктів оперативно-розшукової діяльності та уникнення дублювання пункт 5 частини першої статті 9 законопроекту пропонуємо викласти в такій редакції:

«5) Національної поліції – кримінальної поліції, спеціальної поліції;».

Звертаємо увагу на те, що в інших положеннях статті 9 законопроекту також мають місце редакційні неузгодженості (за відмінками, закінченнями тощо).

Згідно з пунктом 1 частини першої статті 10 (Підстави проведення оперативно-розшукової діяльності) законопроекту, підставами проведення оперативно-розшукової діяльності визначено наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки за допомогою оперативно-розшукових заходів, про невпізнані

трупи та осіб, які за станом здоров'я або віку неспроможні повідомити стосовно себе відомості. Порядок ведення оперативно-розшукової діяльності, накопичення матеріалів та закриття справ щодо вказаних категорій у законопроекті відсутній. Необхідно доповнити законопроект положеннями, якими передбачити такий порядок дій, або взагалі виключити зазначені категорії із законопроекту.

У частинах першій та другій статті 11 (Оперативно-розшукові та пошукові заходи) законопроекту надані визначення термінів «оперативно-розшукові заходи» та «пошукові заходи», проте не зрозуміло, чим вони відрізняються одне від одного. З метою уникнення неоднозначного розуміння та зловживань у цій сфері слід надати чіткі визначення вказаних термінів.

Крім того, вважаємо за доцільне визначення цих термінів розмістити в статті 1 законопроекту.

У частинах четвертій та п'ятій статті 11 законопроекту пропонуємо види оперативно-розшукових заходів та пошукових заходів розмістити в алфавітному порядку. Необхідно назви оперативно-розшукових заходів привести у відповідність до термінів, визначених у статті 1 законопроекту.

Такі види оперативно-розшукових заходів, як «контроль за телефонними розмовами» та «зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (каналів зв'язку)» пропонуємо об'єднати у зв'язку з їх змістовною тотожністю та з метою узгодження з положеннями статті 263 (Зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж) глави 21 (Негласні слідчі (розшукові) дії) КПК України.

Ураховуючи особливості предмета закупки, що обумовлює різницю в порядку її проведення, вважаємо за доцільне в частині четвертій цієї статті законопроекту розмежувати такі оперативно-розшукові заходи: «контрольована закупка» та «оперативна закупка», виділивши їх в окремі заходи.

У частині сьомій статті 11 законопроекту визначено, що всі оперативно-розшукові заходи, передбачені в частині четвертій вказаної статті законопроекту, пов'язані з тимчасовим обмеженням прав людини, можуть проводитися, зокрема для розшуку осіб, які ухиляються від відбування кримінального покарання, або безвісти зниклих, осіб, що ухиляються від слідства, слідчого судді, суду, захисту життя, здоров'я, житла й майна працівників суду та правоохоронних органів, а також осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, припинення терористичних актів, інших посягань спеціальних служб іноземних держав або організацій проти України. При цьому негласні слідчі (розшукові) дії, згідно з частиною першою статті 271 (Контроль за вчиненням злочину) КПК України, здійснюються лише за наявності достатніх підстав вважати, що готується або вчиняється тяжкий чи особливо тяжкий злочин.

Пропонуємо положення частин четвертої та сьомої статті 11 законопроекту, що стосуються таких оперативно-розшукових заходів, як

контрольована поставка, контрольована закупка та оперативна закупка, привести у відповідність до статті 271 КПК України.

З огляду на швидкий розвиток інформаційних технологій та постійні зміни методів і засобів учинення кіберзлочинів вважаємо за доцільне також передбачити в законопроекті визначення, порядок та підстави проведення оперативно-розшукових та пошукових заходів у кіберпросторі, у тому числі онлайн, які необхідні для реалізації виконання завдань, покладених на Національну поліцію згідно з пунктом 2 частини другої статті 8 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України».

Запровадження таких новел буде необхідним відображенням реальних умов ведення оперативної роботи в кіберпросторі і створить передумови для більш ефективного розкриття та розслідування як кіберзлочинів, так і злочинів загальнокримінальної спрямованості, що вчиняються з використанням комп'ютерної техніки та кіберпростору.

Відповідно до пункту 8 частини восьмої статті 11 законопроекту, у клопотанні про проведення оперативно-розшукового заходу повинні вказуватися технічні характеристики засобів, що будуть використані під час здійснення заходів.

Водночас на стадії підготовки клопотання про проведення оперативно-розшукових заходів визначити технічні характеристики засобів, які потенційно можуть бути використані в ході їх проведення, неможливо, оскільки безпосередні виконавці таких заходів вирішують питання про те, які саме технічні засоби потрібно використовувати самостійно.

У контексті вказаної пропозиції автора законопроекту також слід зазначити, що така вимога до змісту відповідного клопотання не передбачена статтею 248 (Розгляд клопотання про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії) КПК України.

На підставі викладеного пропонуємо пункт 8 частини восьмої статті 11 законопроекту виключити.

Аналіз статті 12 (Здійснення оперативно-розшукових та пошукових заходів) законопроекту засвідчив наявність таких прогалин.

У пункті 5 частини першої цієї статті законопроекту пропонуємо слово «попередження» замінити словами «запобігання, виявлення та припинення» з метою отримання можливості проводити заходи не лише на стадії попередження чи готування до злочину, а й на стадії безпосереднього вчинення злочину.

У частині першій цієї статті 12 законопроекту право на здійснення оперативно-розшукових та пошукових заходів для забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, надано виключно підрозділам Державного бюро розслідувань. Оперативні підрозділи Національної поліції не наділяються правом здійснення оперативно-розшукових заходів під час оперативно-розшукового провадження згідно з абзацом дев'ятим пункту 1 частини першої статті 10 законопроекту.

Відповідно до вказаного абзацу, підставами для проведення оперативно-

розшукової діяльності з метою створення необхідних умов для належного відправлення правосуддя є наявність достатньої інформації про реальну загрозу життю, здоров'ю, житлу, майну осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей чи близьких родичів.

Згідно з частиною третьою статті 3 Закону України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві», здійснення заходів безпеки покладається за підслідністю на органи служби безпеки, Державного бюро розслідувань, внутрішніх справ, Національної поліції або Національне антикорупційне бюро, у складі структур яких з цією метою створюються спеціальні підрозділи.

У структурі Національної поліції України з 2018 року створено та діє спеціалізований підрозділ захисту свідків – відділ захисту свідків Департаменту стратегічних розслідувань, основним завданням якого є забезпечення безпеки учасників кримінального судочинства.

Проведення повного комплексу заходів із забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, можливе лише в рамках ведення оперативно-розшукової справи, зокрема таких заходів, як переселення особи в інше місце проживання, конспірація, фінансування з фонду коштів спеціального призначення, використання несправжніх імітаційних засобів, аналіз оперативної обстановки і ризиків тощо.

З метою усунення вказаної прогалини пропонуємо пункт 5 частини першої статті 12 законопроекту після слів «безвісно відсутніх осіб» доповнити словами «та забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві».

Для закріплення на законодавчому рівні прав оперативних підрозділів щодо виготовлення та використання несправжніх (імітаційних) засобів пропонуємо частину першу статті 14 (Права підрозділів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність) законопроекту доповнити пунктом 20 такого змісту:

«20) виготовляти та використовувати несправжні (імітаційні) засоби.».

Окремі положення законопроекту суперечать КПК України та значно звужують права оперативних підрозділів, що суттєво обмежує їхній потенціал у протидії злочинності.

Відповідно до вимог глави 21 КПК України, проведення таких негласних слідчих (розшукових) дій, як оперативна закупка, контрольована поставка, виконання спеціального завдання з розкриття діяльності організованих груп та злочинних організацій, а також заходів з виготовлення та використання несправжніх (імітаційних) засобів не потребують дозволу слідчого судді, а проводяться за рішенням прокурора чи слідчого за погодженням з керівником органу досудового розслідування. Аналогічні за змістом і формою оперативно-розшукові заходи в рамках оперативно-розшукової справи також проводяться за рішенням прокурора або керівника оперативного підрозділу. У той же час таке право обмежується частиною четвертою статті 17 (Стадії оперативно-розшукової діяльності)

законопроекту.

Ураховуючи викладене, частину четверту статті 17 законопроекту пропонуємо викласти в такій редакції:

«На стадії провадження оперативно-розшукових справ можуть уживатися пошукові заходи, передбачені пунктами 1-10 частини п'ятої статті 10 цього Закону, та оперативно-розшукові заходи, визначені пунктами 12-14, 16, 19-21 частини четвертої статті 10 цього Закону, а також згідно з ухвалою слідчого судді – оперативно-розшукові заходи, передбачені пунктами 1-11, 15, 17, 18 частини четвертої статті 10 цього Закону».

Оскільки поняття «невстановлені особи, які готують вчинення злочину» та «особи, у тому числі невідомі, стосовно яких є дані про їх участь у підготовці до вчинення злочину» є тотожними за своїм змістом, а пункт 3 частини першої статті 20 (Строки ведення оперативно-розшукових справ) законопроекту суперечить частині другій цієї статті законопроекту щодо строків ведення справи, з метою уникнення дублювання норм пропонуємо пункти 1 та 3 частини першої статті 20 законопроекту викласти в такій редакції:

«1) щодо осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання, – до їх установлення, розшуку або затримання, але не більше строків давності притягнення до кримінальної відповідальності;

3) щодо осіб, у тому числі невідомі, стосовно яких є дані про їх участь у підготовці до вчинення або в учиненні злочину, – до встановлення та фіксації фактичних даних про протиправні діяння, відповідальність за які передбачено Кримінальним кодексом України, але не більше шести місяців;».

У статті 21 (Закриття оперативно-розшукових справ) законопроекту надано неповний перелік підстав закриття оперативно-розшукових справ, зокрема отримання достовірної інформації про виїзд особи на постійне місце проживання за межі України може стати перешкодою для подальшого проведення оперативно-розшукових заходів стосовно неї. Закриття кримінального провадження та спростування в установленому порядку матеріалів про злочинну діяльність особи означає те, що особа скоїла діяння, яке не є кримінальним правопорушенням, а отже підстав для проведення оперативно-розшукових чи пошукових заходів щодо такої особи немає.

З огляду на це пропонуємо частину першу статті 21 законопроекту доповнити пунктами такого змісту:

«7) закриття кримінального провадження слідчим, прокурором або судом;

8) спростування в установленому порядку матеріалів про злочинну діяльність особи;

9) виїзду особи на постійне місце проживання за межі України, якщо немає можливості проведення стосовно неї оперативно-розшукових та пошукових заходів, за винятком осіб, які переховуються від органів

досудового розслідування, слідчого судді, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання.»

Згідно з абзацом першим пункту 1 частини першої статті 21 законопроекту, підставою для закриття провадження оперативно-розшукової справи передбачено закінчення досудового розслідування за матеріалами оперативно-розшукової діяльності та складання слідчим органом досудового слідства обвинувального акта стосовно особи, яка розроблялася в межах оперативно-розшукової справи.

В абзаці другому цього пункту визначено порядок дій щодо закриття оперативно-розшукової справи після початку досудового розслідування.

Оскільки в межах одного пункту визначено підстави закриття оперативно-розшукових справ на різних етапах досудового розслідування, вважаємо за необхідне узгодити між собою абзаци перший та другий пункту 1 частини першої статті 21 законопроекту або розмежувати їх, доповнивши додатковим пунктом.

Водночас норми, які регламентують питання стосовно затвердження постанов про заведення, припинення оперативно-розшукових справ та продовження строків їх ведення, потребують доопрацювання і редакційної узгодженості в частині уніфікації визначення осіб, які наділені повноваженнями затверджувати відповідні постанови.

У пункті 1 частини першої статті 22 (Використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності) законопроекту передбачено використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності з метою встановлення факту вчинення кримінального правопорушення та підстав для початку досудового розслідування, що суперечить частині першій статті 214 (Початок досудового розслідування) КПК України, відповідно до якої досудове розслідування починається після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійно виявлених слідчим, прокурором з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення.

У пункті 2 частини другої цієї статті законопроекту передбачено використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності для отримання фактичних відомостей, які можуть бути доказами в кримінальному провадженні, що не узгоджується з частиною першою статті 86 (Допустимість доказу) КПК України, згідно з якою допустимим визнається доказ, лише якщо він отриманий у порядку, установленому цим кодексом.

З огляду на викладене пропонуємо узгодити частину першу статті 22 законопроекту з частиною першою статті 86 та частиною першою статті 214 КПК України.

Крім того, законопроектом не визначено порядок використання результатів оперативно-розшукової діяльності, отриманих під час здійснення досудового розслідування.

З метою забезпечення можливості проведення заходів не лише на стадії попередження чи готування до злочину, а й на стадії його безпосереднього

вчинення пропонуємо пункт 1 частини п'ятої статті 32 (Судовий контроль за оперативно-розшуковою діяльністю) законопроекту після слова «готується» доповнити словами «або вчиняється».

Оскільки назва статті 43 (Порядок розсекречення та використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності та негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні) законопроекту передбачає порядок розсекречення та використання матеріалів не лише оперативно-розшукової діяльності, а й негласних слідчих (розшукових) дій, що суперечить предмету самого законопроекту, пропонуємо слова «та негласних слідчих (розшукових) дій» виключити.

У частині першій цієї статті законопроекту надано перелік відомостей, які підлягають засекречуванню в матеріалах оперативно-розшукової діяльності, проте він є неповним.

Водночас вичерпний перелік таких відомостей вже визначений у передбаченому Законом України «Про державну таємницю» Зводі відомостей, що становлять державну таємницю (далі – ЗВДТ), затвердженому наказом Служби безпеки України від 12 серпня 2005 року № 440. Пропонуємо узгодити частину першу статті 13 законопроекту з частиною четвертою ЗВДТ або взагалі виключити її.

Зміст частини другої цієї статті законопроекту передбачає порядок засекречення матеріальних носіїв інформації, що не відповідає її назві, оскільки в ній має бути врегульовано порядок розсекречення матеріальних носіїв інформації. У зв'язку з цим пропонуємо узгодити зміст статті 43 законопроекту з її назвою.

У частинах четвертій, п'ятій та шостій статті 43 законопроекту фактично описано порядок перегляду грифів секретності матеріальних носіїв інформації. Викладення порядку таких дій у редакції законопроекту є не зовсім коректним. Пропонуємо викласти таку інформацію за аналогією з Порядком організації та забезпечення режиму секретності в державних органах, органах місцевої самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 18 грудня 2013 року № 939.

Голова Національної поліції України

06 грудня 2019 року

Ігор КЛИМЕНКО